

PRAKTISEREN

LIMIETEN (1)

Er bestaat voor de gehele Europese zeevisserijwereld een vraagstuk dat alle andere moeilijkheden eigenlijk in de schaduw stelt: de greep van de verschillende naties naar de macht over de zeeën. De « balkanisatie » van de kustwateren tot een breedte van 200 zeemijlen zal naar alle waarschijnlijkheid een der belangrijkste gebeurtenissen worden van het einde der twintigste eeuw.

De grote politieke gebeurtenissen van het ogenblik, onder andere de oorlogen en spanningen in het midden en het Verre Oosten stellen de Konferentie van Geneve over het zeerecht een beetje in de schaduw.

Zal de visserij in de toekomst nog tot de mogelijkheden behoren? Zullen de visgronden rondom Groot-Brittannië nog kunnen bevestigd worden door andere landen? Komt er een greep van Engeland van 200 mijl, dan hebben de anderen geen rechten meer. Een maatregel die eenieder die met deze visgronden te maken heeft, met ongerustheid ziet naderbij komen.

De nieuwe reglementen van het zeerecht gaan nagenoeg zeker naar een uitbreiding van de limieten tot 200 mijlen.

't Is juist in deze gebieden dat de bijna totaliteit van het visleven zich afspeelt t.t.z. op het vastelandsplat. De toekomst van de Franse evenals trouwens van de andere Europese rederijen hangt af van de toepassing die zal worden gegeven aan dit principe in de streken waar thans de visserijen worden beoefend en waar ze in de toekomst zullen worden uitgevoerd.

Ongeveer negentig procent van de vis die in Frankrijk wordt aangevoerd, komt van de visgrond die binnenin de 200 mijlen van Engeland gelegen zijn! Toch is het zo, dat Engeland maar alleen deze maatregel zou kunnen nemen wanneer het geen deel meer zou uitmaken van de Gemeenschap en dit is nu toch niet het geval. Om nu tot de uitvoering van dergelijk besluit te kunnen komen zou Engeland Artikel 2 van het « Reglement van de Raad » moeten herzien. Dit artikel voorziet de gelijkheid van de toegangsvoorwaarden en de uitbatingsrechten van alle Staten in de visgronden van alle aangesloten leden. Dit principe werd bevestigd door artikelen 100 en 102 van het « Aansluitingsverdrag van de Gemeenschap » van het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Ierland. Het is wellicht juist dat Engeland met alle middelen poogt of zal proberen deze artikelen te laten herzien en dat kan alleen maar meer gebeuren binnen de Gemeenschap zelf. Juist daarom zal het van de weerstand die alle aangesloten landen zullen bieden, afhangen of Engeland haar willetje zal krijgen. Eigenlijk is scherp verweer wel mogelijk. Unilateraal zal Groot-Brittannië op dit gebied niet te werk kunnen gaan. Ze moet rekening houden met de partners.

Voor wat de verre visserij aangaat, zijn er overeenkomsten mogelijk met Noorwegen. Daar kan er eventueel een alternatief worden gevonden voor een verlies van visgronden. Maar dit stelt evenwel ook uitgebreide vraagstukken. Bovendien zijn deze overeenkomsten, indien ze bekomen kunnen worden, niet aan de tijd gebonden. Noorwegen houdt zich het recht voor ten allen tijde dergelijke kontrakten op te zeggen. Waardoor dan meteen weer de waarborgen voor de toekomst vervallen. Wie zal in dergelijke omstandigheden nog zijn kapitaal riskeren?

En het gaat men Noorwegen juist om de drie rijkste visgronden die gelegen zijn rondom de Noordkaap.

LIMIETEN (2)

Voor de Fransen blijft er anderzijds nog de tonijnvisserij langsheen de Afrikaanse kusten. Deze zal alleen maar kunnen worden voortgezet indien de samenwerkingsverdragen met deze kuststaten voorts kunnen bewerkt en ontwikkeld worden.

In het lopende jaar moeten verschillende beslissende kapen gepasseerd worden willen de Europese landen hun vlaggen op de visserijwateren waperend houden. En daarvan hangen af, het bestaan van de vissers, de rederijen en de vissershavens. Er zal hard moeten worden onderhandeld, veel zal afhangen van de politieke vastberadenheid der visserijlanden afzonderlijk.

POLITIEK

De Franse regering heeft anderzijds binnen het raam van de Economische gemeenschap een belangwekkende visserijpolitiek gevoerd. Aldus werden de Franse grenzen gesloten voor de invoer van tonijn en mooie meid die uit derde landen komen. De gemeenschap verstrekt anderzijds toelagen voor de uitvoer van kabeljauw en koolvis. Anderzijds werd een steun gevraagd voor de diepvries van tonijn en grondvis en het ziet er naar uit, dat aan deze vraag een gunstig gevolg zal worden gegeven. Wellicht zal de opvangprijs en de uitbreiding van de marktorganisaties die werden besproken in Brussel, de gevraagde veranderingen ondergaan.

De verdeling van de zeeproducten moet sterk verbeterd worden. Er werd opdracht gegeven aan de bevoegde diensten en aan de handelaars, het vraagstuk uit te diepen. In de loop der eerstvolgende maanden moeten er concrete besluiten worden genomen die een verbetering van

de waarborgen van de inkomsten der vissers en reders moet voor gevolg hebben.

Er moet gedacht worden aan de toekomst van de verre visserij. Deze toekomst is helemaal beheerst door de derde « Konferentie over het zeerecht » die de besluiten moet openstellen.

BEZOEDELING (1)

In 1964 had de kwikvergiftiging plaats in Minamata en daarom juist wordt nu deze soort vergiftiging beschouwd als een der meest bezoedelende van het zeemilieu. Het is bijgevolg logisch dat de recente bekendmaking van de ontleding van kwik in de organismen van de Middellandse Zee druk werden besproken in de Franse pers. Deze ontleding tonen inderdaad aan dat de vis die in de Middellandse zee wordt gevangen meer kwik bevat dan de vis die uit de Atlantische Oceaan komt.

De objectieve uitslag van deze onderzoeken maakt het noodzakelijk dat een aantal elementen die over het algemeen weinig gekend zijn, in rekening worden gebracht. Inderdaad werd vanaf 1972 door de Franse regering alles in het werk gesteld om zo weinig mogelijk te bevuilden met kwik op de Franse kusten.

De eerste vraag die rijst: Bestaat er gevaar wanneer men vis uit de Middellandse zee eet?

Er moet hierop dadelijk geantwoord worden dat alle vis nauwgezet wordt gecontroleerd door het Franse « Instituut voor de Visserijtechniek en Wetenschap » en bovendien nog van de veeartsendiensten. Deze diensten letten erop dat de vis niet meer dan 0,5 delen per miljoen bevat, t.t.z. (6 mg/kg) voor het grootste gedeelte der vissoorten. Verder kunnen sommige soorten wel 0,7 pro mille bevatten zoals de tonijn, die b.v.b. meer kwik bevat dan andere soorten door haar levenswijze. Deze normen komen overeen met deze vooropgesteld door de « Wereldorganisatie voor de Gezondheid », ze zijn vanzelfsprekend genomen, rekening houdend met veelvuldige veiligheidsfactoren.

Er dient hier dadelijk opgemerkt te worden dat de Franse normen strenger zijn dan deze die van kracht zijn in Duitsland, Zweden en Finland. Daar is de norm bepaald op 1 gram per miljoen. Ze werd vastgelegd door de Ministeries van Gezondheid van deze landen zelf en beantwoordden trouwens aan de normale inhoud van kwik in de vissoorten die werden gevangen in bepaalde oceaangebieden, die nog vrij zijn van industriële bezoedeling.

BEZOEDELING (2)

De laatste uitslagen van de ontleding in de Middellandse zee tonen, dit is juist, een bestaan aan van 0,7 per miljoen en dit in de grotere soorten tonijn. Maar deze hoeveelheden komen steeds overeen met de vaststellingen van de vorige jaren. Maar, rekening gehouden met de levenswijze en de voedingsgewoonten van de Europeanen, is er hoegenaamd geen gevaar dat er mensen zouden vergiftigd worden door dit kwik uit de vis.

Waarom ligt de kwikinhoud hoger in de Middellandse Zee dan in de Atlantische Oceaan?

Schoenmaker blij bij uw leest! Dit gezegde reikt veel verder dan de gewone dagelijkse nieuwsgierigheid. Het kwik kan gemakkelijk aanwezig zijn in de natuur, in dit geval in het zeemilieu, het kan er ook worden ingevoerd op kunstmatige wijze door de fabrieken. Maar, het is helemaal niet uitgesloten dat de Middellandse Zee ten alle tijde kwik in haar wateren gehad heeft, t.t.z. in grotere hoeveelheid dan de Atlantiek.

De Middellandse Zee heeft inderdaad talrijke kwikmijnen waarvan sommigen ongetwijfeld de zeebodem raken. Indien dit inderdaad het geval is dan staan we eenvoudig voor een natuurlijke vergiftiging die, voor zover we kunnen weten, geen invloed gehad heeft de vorige eeuwen op de gezondheid van de bewoners van rond deze binnenzee.

Trouwens men heeft er verder in Frankrijk niet op geslagen en men is te rade gegaan bij het « Bureau voor aardkundig en mijnonderzoek ». Het gaat er inderdaad om de bezinkingen van de zeebodem na te gaan op hun inhoud aan kwik. Deze bezinkingen zouden kunnen aantonen hoeveel kwik er b.v.b. aanwezig was rond de jaren 1800. Is er inderdaad een verschil dan zou men kunnen dat dit het gevolg is van de industrialisatie. Maar dit staat helemaal nog niet vast!

En om de zaak helemaal rond te maken werd er besloten dat ook de vissoorten die in musea zijn opgezet en die behoren tot de oudere verzamelingen van voor 1850 te ontleden. Eerst maar dan kan men wetenschappelijk aantonen of het kwikgehalte veranderde. We moeten maar eens niet vergeten dat eerst maar in 1964 het bestaan van kwik in de zee vastgesteld werd en verder werd nagegaan...!

Er wordt in sommige kringen weliswaar verwacht dat men niet op de uitslagen van onderzoeken zal wachten om de bezoedeling van de zeeën door kwik meteen tegen te gaan.